

Nesrečno zlato!

Povest. — Spisal **Bogdan Vened.**

Sedmo poglavje.

Na osmini.

Osmino po rajnem Oplotarjevem Primožu so obhajali Bukovičanje pri Strahu, edini gostilni v vasi, kamor so se bili zbrali po črni sveti maši. — Osmina ne sme priti iz navede, je rekla Oplotarjeva Franca. Samo tega ni marala, da bi se na osmino nadrevili vaščanje gori v njeni hiši: možakarji-kadivci samo popljujejo hišo. Zato se je v njenem imenu dogovorila Maruška s Strahom, da je on poskrbel za vse potrebno.

Strahova gostilna je bila kaj ljubo zavetišče bukoviških vinskih bratcev. Strah sicer ni slovel okoli kot bogvé kako prijazen in privabljev gostilničar. Bil je mož dolg, da bi lahko zvezde klatil z neba, če bi bilo na tisto; a v kljub dolgosti je bil prav kratke pameti pa pust kot večnost. Včasih je pač kresal iskre, a ne dovtipnosti in pristne šaljivosti, ampak iskre čudovite smešnosti in preprostosti. Tudi ni točil kdo-

vé kako dobrega vina; na tihem povedano: marsikateri pivec je prav pošteno godrnjal in zabavljal čez njegovo kislico in ga dolžil, da vino vedno ženi z vodo. Toda vaščanje so pač zahajali v njegovo gostilno, ker druge v vasi ni bilo. Za silo je pa tudi bila njegova mešanica.

Sedeli so torej tistega dne bukoviški možakarji za dolgo mizo pri Strahovih. Želodec jim je tešil kruh trojne vrste, grlo jim je pa močilo vino. Zunaj je mršalo, dež se je silil; zato na polju ni bilo nič, pa so možakarji brez skrbi sedeli pri kruhu in vinu, o katerem si danes nihče ni upal trditi, da je krščeno — ker je bilo zastonj — in so razdirali pametne in nespametne, kakor je že nanoslo.

Najprej so si seveda razbrali vsak svojo sodbo o rajnem Primožu.

„Nič napačen človek ni bil Oplotarjev Primož“, je dejal Lipetov Jakob, ki je kot